

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1187/2014
11.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.З. и др, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.З., адвоката Д.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 242/12 од 04.04.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 935/14 од 13.06.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 11.12.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.З., адвоката Д.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 242/12 од 04.04.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 935/14 од 13.06.2014. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К 242/12 од 04.04.2014. године окривљени Д.З. и окривљени Р.С. су оглашени кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени Р.С. осуђен на казну затвора у трајању од једне године, а окривљеном Д.З. је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено је одређено да се та казна неће извршити уколико окривљени Д.З. у року од три године од дана правоснажности пресуде не учини неко ново кривично дело. Истом пресудом окривљени Р.С. и Д.З. су обавезани да плате трошкове кривичног поступка и нужне издатке оштећеном Р.Ш. о чијим висинама ће суд донети посебно решење и то у року од 30 дана од правоснажности пресуде, као и да плате судски паушал у износу од по 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде. Окривљени Р.С. и окривљени Д.З. су обавезани да на име имовинскоправног захтева солидарно плате оштећеном Р.Ш. износ од 988.484,70

динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је за вишак имовинскоправног захтева од досуђеног, оштећени упућен на грађанску парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 935/14 од 13.06.2014. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљених Д.З. и Р.С., а пресуда Основног суда у Ужицу К 242/12 од 04.04.2014. године је потврђена, док је жалба окривљеног Р.С. одбачена као неблагоприятна.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Д.З., адвокат Д.П., због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, 438. став 1. тачка 8) ЗКП и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног Д.З., те да укине побијане пресуде и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног Д.З. ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног Д.З. у захтеву за заштиту законитости наводи да "првостепени суд није утврдио, односно није доказао оптужбу надлежног јавног тужиоца", јер је окривљеном Д.З. оптужбом стављено на терет да је са окривљеним С. поделио износ од 10.500 евра, а у изреци првостепене пресуде не стоји нигде да је та чињеница и доказана, а изведени докази говоре супротно због чега по оцени браниоца окривљеног Д.З. побијаном правноснажном пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Изнете наводе браниоца окривљеног Д.З. да је првостепеном пресудом на штету окривљеног повређен закон јер је иста донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, Врховни касациони суд је оценио као неосноване.

Наиме, како су окривљени побијаном правноснажном пресудом Основног суда у Ужицу оглашени кривим да су извршили кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, јер су критичном приликом у намери да себи и један другом прибаве противправну имовинску корист, предузели радње описане у изреци првостепене пресуде, којима су за износ од 10.500 евра нанели имовинску штету оштећеном Р.Ш., чињеница коју бранилац истиче у захтеву да је оптужним актом окривљенима стављено на терет и то да су предметни новац поделили између себе, а која је изостала из изреке побијане првостепене пресуде, по оцени овог суда, не утиче на обележја

предметног кривичног дела. Притом, првостепени суд на страни 11 образложења побијане пресуде истиче да је током поступка утврђено делимично другачије чињенично стање од онога како је то описано у изреци оптужног акта, те да је у складу са тако утврђеним чињеничним стањем извршена „корекција оптужних навода изреке“, а којим изменама није повређен објективни и субјективни идентитет оптужбе. С тим у вези, по налажењу овог суда, побијаном првостепеном пресудом Основног суда у Ужицу није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, на начин како се то указује захтевом браниоца окривљеног Д.З., јер чињеница да ли су окривљени између себе поделили износ од 10.500 евра или не, у конкретном случају не представља никакву посебну тачку оптужбе, те стога изостављање из изреке пресуде наведених чињеница не значи да суд самим тим није потпуно решио предмет оптужбе како се неосновано истиче поднетим захтевом.

Надаље, бранилац окривљеног Д.З., као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да за постојање кривичног дела превара за које је окривљени З.Д. оглашен кривим, поред умишљаја се захтева и постојање намере као обавезног елемента бића тог кривичног дела, а пре свега се мисли на преварну намеру која мора постојати код учиниоца у моменту зачетка кривичног дела, која код окривљеног Д.З. није постојала, јер исти није имао никакве имовинске користи у конкретном случају, те да је неприхватљив став другостепеног суда „да по логици ствари произилази да је окривљени З. напред наведене радње предузимао у циљу прибављања противправне имовинске користи“. Изложеним наводима захтева за заштиту законитости, по налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног Д.З., позивајући се погрешно на повреду кривичног закона по питању да ли је дело које се окривљеном ставља на терет, како је описано у изреци побијане првостепене пресуде, по закону кривично дело, у суштини оспорава утврђено чињенично стање у побијаним пресудама у погледу постојања преварне намере на страни окривљеног Д.З. приликом извршења предметног кривичног дела, што није законски разлог из одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.З. у наведеном делу оцењен као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног Д.З. у захтеву наводи да су изреке првостепене и другостепене пресуде неразумљиве и противречне саме себи, те да је нејасан, необјашњив и контрадикторан став другостепеног суда где прво наводи да се жалбом браниоца првостепена пресуда првенствено побија због погрешно утврђеног чињеничног стања, а затим констатује да је чињенично стање утврђено и да се исто жалбом браниоца не оспорава, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те како наведена повреда одредаба кривичног поступка није прописана као разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев и у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на

основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу којим је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с. р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с. р.**